

PAMELA SHARON

HET MEISJE IN HET MEER

**Thrill
seekers**

Leopold, Amsterdam

Wie ziet, zwijgt.
Wie zwijgt, leeft.
Wie spreekt, verdwijnt.
– Tenebris-handboek

Niet alles wat verdrinkt, blijft onder.

Zijn voeten zakken weg in de verse sneeuw. Zijn hijgende ademhaling maakt wolkjes in de lucht. Een ruk aan de ketting van de poort is genoeg om door de opening de haven in te glippen. De hardloopverlichting op zijn borst maakt vreemde schaduwen. Er is geen mens te bekennen. De luxe boten zijn verdwenen, veilig opgeborgen voor de winter. De steigers zijn wit van de sneeuw en verlaten. Het ijs botst tegen de steigers. Langzaam en ritmisch, alsof het ademt. Er gaat een koude rilling door hem heen.

Hij zou kunnen stoppen, maar dan verbetert hij zijn persoonlijke record nooit, dus rent hij door.

Bij de derde steiger hoort hij iets.

Gespetter van water en een plons, gevolgd door een zachte kreun die bijna overstemd wordt door het krakende ijs.

‘Een eend,’ zegt hij in een poging zichzelf te overtuigen, toch gaat hij langzamer lopen.

Nog een plons.

En dan ziet hij het.

Hij verstijft en zijn adem stukt. Een hand. Vingers die zich om het hout van de steiger klemmen. Zijn lamp schiet opzij als hij wankelend een stap naar achteren doet en de hand weer verdwijnt in het donker.

Hij heeft het zich verbeeld, dat moet wel. Snel klikt hij de lamp los van zijn borstband en richt hij de lichtstraal op de steiger. Een spookachtig licht zweeft over het water. Alles in zijn lijf

schreeuwt dat hij verder moet rennen. Weg van hier. Toch blijft hij staan en doet zelfs een stap dichterbij.

Nog een.

En nog een. Nu ziet hij wat er in het water ligt.

Lang, donker haar drijft als slierten wier in het water, in een klein wak.

Opeens schiet er een hoofd uit het water. Twee ogen kijken hem angstig aan vanuit een bleek gezicht.

Een meisje.

Er ligt verdomme een meisje in het water!

Hij laat zich meteen op zijn buik vallen en pakt haar hand. Een ijzige kou verspreidt zich via zijn vingers door zijn lijf. Met alle kracht die hij in zich heeft, probeert hij haar op het droge te trekken. Haar lichaam is loodzwaar door het water. Zijn vingers glijden bijna weg en ze zakt weer naar beneden. Met haar andere hand grijpt ze naar zijn arm en hij voelt hoe haar nagels zich in zijn vel dringen.

Hij klemt zijn kaken op elkaar en trekt nog een keer. Haar bovenlijf is uit het water, haar blote armen zien blauw van de kou. Ze moet een jaar of tien zijn. Het water zuigt haar naar beneden en ze zakt weer een stukje terug. Zijn hoofd bonkt van paniek.

Kom op, nog één keer, praat hij zichzelf moed in. Met een laatste harde ruk waarbij hij alles geeft wat hij in zich heeft, trekt hij haar helemaal uit het water. Ze ligt doodstil, haar ogen zijn gesloten.

Ademt ze nog?

Op handen en knieën kruipt hij dicht naar haar toe.

‘Hoor je me?’ Zijn stem klinkt schor.

Ze geeft geen antwoord maar hij ziet haar borst op en neer gaan. Gelukkig, ze haalt adem!

*Opluchting schiet door hem heen. Wat nu? Moet hij 112 bel-
len?*

*Haar tanden klapperen van de kou. Ze moet warm worden.
Snel! Hij trekt zijn jas uit en slaat hem om haar heen. Haar
lichaam voelt als ijs en hij drukt haar stevig tegen zich aan.*

*Haar vingers trillen en bewegen zwak. Alsof ze iets wil zeg-
gen met haar handen.*

‘Wat is er? Wat wil je me vertellen?’

*Ze geeft geen antwoord. Haar vingers blijven bewegen en ze
pakt zijn hand. Het lijkt alsof ze iets op zijn hand probeert te
schrijven.*

*Hij leidt haar hand naar de sneeuw en volgt haar beweegin-
gen. Langzaam, letter voor letter, verschijnt er een woord.*

Vier letters.

Een naam.

Flyn.

*Intern Handboek voor Geselecteerde Leden
Alleen ter inzage voor ingewijden. Verspreiding is verboden.
Straf op overtreding: excommunicatio perpetua.*

Hoofdstuk 1

Met een knal dondert de fiets naast me op de grond. Shit. Heeft iemand het gezien?

Ik hijs het ding weer omhoog en trek mijn eigen fiets uit het rek. Het is een lelijk tweedehandsje. Mijn moeder zegt dat mooie dingen de neiging hebben te verdwijnen. Net als mijn vader, die was ook te mooi om waar te zijn en heeft ons achtergelaten in deze stad.

Mijn tas sjoer ik onder het elastiek van mijn bagagedrager.

‘Hey, Jay! Samen fietsen?’

Nour.

Ik knik automatisch. Natuurlijk knik ik. Wie zegt er nou nee tegen Nour? Ik niet in ieder geval.

Ze lacht naar me en springt op haar fiets. Nog voordat ik mijn been over het zadel heb geslingerd, is ze al een paar meter vooruit. ‘Rustig aan, Max Verstappen!’ roep ik. ‘Ik dacht dat dit een chill ritje werd, geen kwalificatie.’

Ze kijkt over haar schouder. ‘Slome opa.’ Ik ga op mijn trappers staan en fiets haar moeiteloos voorbij. ‘Uitslover!’ roept ze me na. ‘Je weet dat ik je zo weer inhaal!’

We slaan de bocht om bij onze oude basisschool en al snel fietst ze naast me.

‘Ik zei het je toch?’

Ik haal mijn schouders op en kijk opzij. ‘Omdat ik me inhoud. Iets met medelijden.’

Ze grijnst. ‘Iets met hou je bek?’

‘Je weet dat je van me houdt.’

‘Natuurlijk, al sinds groep drie, vanaf het moment dat je je boterham met pindakaas met me deelde.’

Ze probeert me een duw te geven, maar ik draai mijn stuur nét op tijd weg en slinger bijna de berm in. ‘Charmant, Jay.’

Ik glimlach zonder dat ik het wil. Een paar minuten fietsen we in stilte naast elkaar, totdat we moeten stoppen voor een stoplicht.

‘Mijn zus had nachtdienst gisteren.’

Nours zus werkt in het ziekenhuis, waar ze veel gekke dingen meemaakt, dus vol spanning wacht ik op een raar verhaal. Iets met een gebroken pols en een onhandige TikTok-challenge, of een man die drie magneten had doorgeslikt en daarna klaagde dat zijn bestek steeds aan zijn buik bleef plakken. Maar Nour blijft stil. Té stil, dus kijk ik haar kant op.

‘En?’

Het stoplicht springt op groen, een auto toetert. Snel kijk ik weer voor me.

‘Er kwam een meisje binnen,’ zegt ze uiteindelijk als we weer fietsen. ‘Iemand heeft haar uit het water gered.’

‘Het water?’ Er gaat een koude rilling door me heen bij het idee om met dit weer in het water te moeten liggen. ‘Het is freaking koud.’

‘Ja, ze was onderkoeld.’

Nour is opeens weer stil en ik heb het gevoel dat ze iets achterhoudt.

‘En?’

‘Niemand weet wie ze is.’ Nours stem klinkt twijfelend, alsof ze niet zeker weet of ze het me wel moet vertellen.

‘Kom op, Nour! Doe niet zo vaag.’ Mijn adem maakt wolkjes in de koude lucht.

‘Ze zei niets. Helemaal niets. Ze schreef alleen een woord,’ zegt Nour uiteindelijk.

‘Een woord?’

‘Een naam.’

We steken onze handen uit en gaan de bocht om.

‘Ze bleef de naam herhalen,’ gaat Nour verder. ‘Of nou ja... opschrijven. Ze praat niet, volgens mijn zus.’

Een ongemakkelijk gevoel bekruipt me, waarom weet ik niet precies.

‘Welke naam?’

Ik moet mijn best doen om te horen wat ze zegt.

‘Flyn.’

Het is alsof iemand op pauze drukt en alles stilstaat. Mijn vingers verkrampen om het stuur. Opeens ben ik weer daar, in het ziekenhuis en zie ik mijn broer liggen. Zijn ogen dicht, zijn huid bleek en rimpelig.

‘Weet je het zeker?’ vraag ik dan aan Nour. ‘Er zijn wel meer mensen die Flyn heten.’

‘Ja, met dubbel n, ja. Zij schreef het anders, zoals de naam van je broer.’

Ik slik. Iedereen schreef zijn naam fout. Altijd weer: nee, niet Flynn. Flyn met één n.

Dit is toeval, het moet toeval zijn.

‘En verder?’ vraag ik. Mijn stem klinkt alsof hij niet van mij is.

‘Volgens mijn zus is ze gevonden in de haven. Bij dat natuurgebied.’

Ik maak een onverwachtse beweging met mijn fiets en verlies bijna mijn evenwicht.

Shit. Dit kan niet waar zijn.

‘Niet.’ Ik durf haar niet aan te kijken. ‘Je zit me gewoon te fokken, toch?’

‘Alsof ik over dit soort dingen grappen zou maken.’

Flyn.

Mijn broer.

Mijn grote broer die vier jaar geleden is verdronken in de haven.

Op precies dezelfde plek. Mijn adem gaat steeds sneller. Mijn handen knijpen nog harder in het stuur.

Nee.

Dat is onmogelijk.

En toch...

‘Ik ga naar het ziekenhuis.’ Ik neem de beslissing in een seconde. Ik kan niet anders, ik moet weten hoe het precies zit. Voor Flyn, voor mama, voor mezelf. Het is vast puur toeval maar ik moet het zeker weten.

Ik heb zo lang niet meer over Flyn gepraat en iedere gedachte aan hem diep weggestopt. Thuis doe ik alsof hij niet meer bestaat uit angst dat mijn moeder opnieuw een terugval krijgt. Alleen met Nour kan ik over hem praten, maar dat doe ik liever niet. Wat heeft het voor zin? Hij blijft weg, of ik er nou over praat of niet, en het doet alleen maar pijn.

Nour zegt iets, maar ik hoor niet wat. Ik trap zo hard als ik kan en schiet vooruit. Mijn hoofd voelt vreemd, alles voelt vreemd.

Nour roept me nog wat na, de woorden vervliegen in de wind. De wereld om me heen is een waas. Ik zigzag langs fietsen en auto's terwijl de naam van mijn broer door mijn hoofd blijft dreunen.

Flyn.

Het rode stoplicht negeer ik, net als het getoeter van een auto die met piepende remmen tot stilstand komt. Ik steek mijn hand op, half als een sorry, half als een rot-op-ik-heb-haast.

Ik fiets steeds verder het centrum in. Toeristen schreeuwen me iets toe als ik ze bijna aanrij. Ik negeer ze en race verder.

Mijn longen branden, mijn benen protesteren, maar ik fiets door. Nour is nergens meer te bekennen.

Wat als het waar is?

Wat als dat meisje iets weet over Flyn?

Het centrum maakt langzaam plaats voor een buitenwijk.

‘Hij had te veel gedronken en sprong van de ene naar de andere boot. We hadden allemaal wat op. Hij viel ertussen en er was niets wat we voor hem konden doen.’ Ik hoor Marcus’ stem weer in mijn hoofd, zie zijn betraande gezicht voor me.

Marcus was Flyns beste vriend. Zijn beste vriend die hem niet uit het water kreeg. Ik ben zo lang boos op hem geweest. Hij had meer moeten doen. Beter op moeten letten, moeten voorkomen dat mijn broer tussen twee boten viel, mijn broer moeten redden. Hij deed er zo laconiek en makkelijk over. Net als al die andere mensen die erbij waren en die Flyn zijn vrienden noemde. Vrienden die ik daarna nooit meer heb gezien.

Iedereen geloofde hen, zelfs de politie, dus moest het wel kloppen toch?

Wat heeft het voor zin om door te vragen, als je weet dat je vragen mensen pijn zullen doen?

Als iedereen iets gelooft, voelt het zinloos om tegen te stribbelen. Dan is zwijgen gewoon... makkelijker.

Het ziekenhuis komt in zicht. Een groot, grijs gebouw, met te veel ramen en te veel herinneringen. De gangen, de geur, de versleten stoelen van die ene wachtruimte waar mijn moeder en ik zaten te wachten. Ik stop het allemaal zo diep mogelijk weg. Je moet erover praten, had de medewerker van slachtofferhulp gezegd, dan kun je verder. Daar klopt niets van. Mijn moeder heeft er zoveel over gepraat dat ze juist stil bleef staan in de herinnering van wat er ooit was. Iedereen gaat anders om met verdriet, er is geen magische formule. Praten helpt niet voor iedereen.

Ik gooi mijn fiets in het fietsenrek en ren naar binnen. Mijn ademhaling gaat te snel en ondanks de kou voel ik het zweet langs mijn rug naar beneden lopen. Bij de balie probeer ik op adem te komen maar ik gun mezelf de tijd niet.

‘Ik moet iemand zien,’ zeg ik hijgend. ‘Een meisje. Ze is gisteren binnengebracht. Uit het water gehaald.’

De vrouw achter de balie fronst, ze draagt een leesbril waarover ze me kritisch aankijkt.

‘Ben je familie?’

‘Nee. Maar...’ Mijn stem hapert. Wat moet ik zeggen? Waarom ben ik hier? Vanwege mijn broer, door het verhaal van Nour, nee, dat gaat nooit werken.

En dan opeens schiet me iets te binnen.

Natuurlijk!

Nours zus werkt hier, die kan me vast verder helpen.

‘Yasmina!’ roep ik uit. ‘Werkt zij vandaag?’

De vrouw kijkt me nu nog wantrouwender aan. Shit. Ik had hier beter over na moeten denken. Snel doe ik een paar stappen achteruit.

Uit mijn zak gris ik mijn telefoon en bel Nour.

‘Wat?’ Ze klinkt geïrriteerd.

‘Ik heb het nummer van je zus nodig.’

‘Pardon?’ Haar stem klinkt hard. ‘Je laat me alleen achter om naar het ziekenhuis te racen en nu heb je me nodig?’ Ik hoor het geluid van verkeer op de achtergrond en voel een steek van schaamte. Het was niet oké om haar zomaar achter te laten.

‘Sorry, Nour.’

‘Wat zei je? Ik verstond je niet helemaal goed.’

‘Sorry.’

‘Wat? Ik versta je nog steeds niet.’ Ze klinkt weer als zichzelf en ik voel me meteen een beetje beter.

‘Sorry, Nour, het was een kutstreek van me maar ik wil weten, nee, ik móét weten hoe het precies zit, of het echt alleen maar toeval is.’

Ze zucht overdreven. ‘Ik app je haar nummer.’

‘Thanks. Je bent de beste.’

‘Weet ik.’

Opgelucht hang ik op en even later stuur ik Yasmina een berichtje.

Een klein halfuur later komt Yasmina met grote stappen op me afgelopen. Ik steek mijn hand op om haar te begroeten. Ik was vergeten hoe erg ze op Nour lijkt, hetzelfde donkere haar en dezelfde lichte ogen.

‘Hai, dank je wel dat je wilde komen.’

Ze kijkt me even zwijgend aan. Ik kom al sinds de basisschool bij Nour thuis, maar ik heb Yasmina de laatste jaren niet vaak gezien. Meestal zat ze op haar kamer naar keiharde muziek te luisteren of was ze weg.

‘Je hebt mazzel dat ik nu pauze heb en dat je een vriend bent van Nour.’ Er speelt een glimlach om haar lippen die niet past bij haar serieuze woorden. ‘Nour heeft het voortdurend over je dus ik ben benieuwd wat mijn toekomstige zwager hier komt doen.’

Opeens lijken er vuurmieren onder mijn huid naar mijn wangen te kruipen en ik kijk snel weg.

‘Ik... ik wil graag het meisje zien dat uit het water gehaald is in de... de haven.’

Yasmina’s glimlach verdwijnt en ze kijkt snel om zich heen, dan knikt ze.

‘Kom. Maar doe alsof je erbij hoort.’

‘Wat bedoel je?’

‘Gewoon meelopen, geen vragen stellen, geen domme opmerkingen. Jij bent...’ Ze neemt me kritisch in zich op. ‘Een neef die een dagje met me meeloopt.’

Fronsend kijk ik haar aan. Is ze serieus?

Yasmina heeft een getinte huid en donkere krullen, net als Nour, en ik heb dik blond haar dat altijd in mijn ogen hangt en ben zo wit als maar kan.

‘Een neef?’

‘Hmm. Een verre neef dan.’

Ze loodst me voorbij de balie en door een zijdeur. Haar badge piept als ze hem tegen een scanner houdt. We lopen door een lange, grijze gang.

‘Dit is de intensive care,’ zegt Yasmina.

Zenuwachtig kijk ik om me heen.

‘Je weet dat ik dit eigenlijk helemaal niet mag doen, hè?’ mompelt Yasmina. ‘Eén fout en ik word ontslagen.’

‘Ik weet het. Dank je.’

Ze knikt kort en staat dan stil voor een kamer. ‘Een paar minuten. Niets aanraken, niet praten. En als iemand iets vraagt, laat mij antwoorden.’

Ik knik en loop achter haar aan naar binnen.

De achterwand van de kamer staat vol met machines. Gebiologeerd staar ik naar een beeldscherm waarop een rode lijn omhoogschiet en dan weer naar beneden gaat. Er klinkt een zacht gepiep. Op het tafeltje naast het bed staat een glas water met daarnaast een stapel papier. Op ieder velletje papier staat hetzelfde geschreven. *Flyn. Flyn. Flyn.*

Het meisje ziet er klein en breekbaar uit in het veel te grote ziekenhuisbed. Ze slaapt, denk ik.

‘Weet jij wie ze is?’

Ik schrik en draai me met een ruk om. Een vrouw kijkt me strak aan. Recherche? Ze staat er te afstandelijk bij om familie te zijn.

Yasmina geeft me een waarschuwende blik.

‘Ik...’

Een brok vormt zich in mijn keel. Dit meisje is iemands dochter, misschien wel iemands zus. Iemand moet haar missen en toch ligt ze hier helemaal alleen.

‘Nee,’ fluister ik uiteindelijk. ‘Ik... mijn broer heet Flyn.’

De vrouw kijkt me onderzoekend aan, alsof ze probeert te bepalen of ik te vertrouwen ben of niet. Dan trekt ze langzaam een wenkbrauw op.

‘Flyn is je broer?’

‘Flyn leeft niet meer. Toen ik hoorde via mijn... uhm...’ Yasmina schraapt haar keel. ‘Nicht, dat... uhm... dat hier iemand lag die de naam van mijn broer had opgeschreven dacht ik...’

Ik stop met praten. Ik heb geen idee wat ik dacht. Ik ben hier meteen naartoe gefietst zonder er echt goed over na te denken.

‘Heb je enig idee waarom ze die naam heeft opgeschreven?’ vraagt de vrouw die zich nog steeds niet heeft voorgesteld.

‘Nee. Mijn broer is al meer dan vier jaar dood. Hij is verdronken.’

De vrouw knikt langzaam, haar blik nog steeds op mij gericht.

‘En je herkent haar niet?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Nog nooit gezien.’

Ze pakt een pen uit haar borstzak en noteert iets op een kladblok. Dan schuift ze het terug in haar zak.

De rode lijn op de monitor naast het bed schiet op en neer.

‘Het is vast puur toeval,’ zegt de vrouw.

Ik knik, ook al geloof ik haar niet helemaal. Mijn handen trillen een beetje, dus ik stop ze diep in mijn jaszakken.

Het is stil. Alleen het ritmische gepiep van de monitor vult de ruimte.

Dan hoor ik achter me een ander geluid. Heel zacht. Wanneer ik me omdraai, zie ik dat het meisje haar ogen open heeft. Ze kijkt me recht aan. Niet verward, niet wazig, maar scherp. Haar blik snijdt dwars door me heen. De vrouw ziet het ook en loopt naar het bed.

‘Hé.’ Haar stem klinkt vriendelijk maar dringend. ‘Kun je me horen?’

Het meisje reageert niet met woorden. In plaats daarvan tilt ze haar hand op en beweegt langzaam haar wijsvinger over het laken. Ik volg haar bewegingen en herken de letters.

F

L

Y

N